

A. C. MEYER

*La prima
Vedere*

Cuprins

Rezumat

“Quando Ihe ahei

01

02

03

04

05

06

07

Nota autorului

Mai multe cărți de același autor:

Despre Autor

Notas

Valentina și-a împachetat ultimele haine, a închis valiza și a oftat. Nu-i venea să creadă că, în sfârșit, pleca. Își petrecuse ani de zile visând, făcând planuri despre care nu credea că vor deveni realitate. Planuri pentru un timp doar a ei. Și, în sfârșit, se întâmpla.

A trebuit să tragă adânc aer în piept pentru a se forța să intre pe internet și să rezerve un zbor și un loc de cazare. La urma urmei, își petrecuse ani de zile înconjurată de surorile ei mai mici, care îi ocupau o mare parte din timpul ei, liber și nu numai. Să se decidă să călătorească într-un alt stat, unde nu cunoștea pe nimeni și unde ar fi fost propria ei companie timp de zece zile întregi, era destul de ieșit din comun pentru ea.

Ochii i s-au oprit pe rama foto de pe comodă și a zâmbit când a văzut poza părinților ei cu cele trei fete radiante: Valentina, Catarina și Sabrina. Toate păreau atât de fericite în acea fotografie. Nu știa că o tragedie avea să distrugă acea familie unită, pe care toată lumea o admira atât de mult.

Lacrimile au curs când și-a amintit de noaptea în care se trezise cu mirosul de arsură și cu strigătele părinților ei. Totul s-a întâmplat atât de repede și a fost atât de traumatizant, încât și-a blocat acea noapte din minte. Își amintea doar momentul în care, înconjurată de vecinii ei și îmbrățișându-și surorile, a văzut clădirea în care locuiau într-un cartier de lux din São Paulo fiind mistuită de flăcări, cu părinții ei înăuntru. După ce își scosese cele trei fiice, cei doi se întorseseră în casă. La scurt timp, a devenit clar că flăcările erau rezultatul unui scurtcircuit în apartamentul de alături. Ei încercau să își salveze vecinii. Dar nu s-au putut salva pe ei înșiși și le-au lăsat pe fetele de 17, 15 și 13 ani în grija bunicii materne.

La scurt timp după ce a împlinit 18 ani, Valentina și surorile ei au experimentat din nou o pierdere când bunica lor, Dina, a murit, lăsând-o pe Valentina să se ocupe de surorile ei.

Ea terminase recent liceul și și-a asumat sarcina de a avea grijă de ele, dedicându-se cu ardoare acestei munci. A renunțat la petreceri, la iubiri și la tot ceea ce făceau celelalte fete de vârsta ei pentru a se concentra pe îngrijirea surorilor ei mai mici. A înțeles că era datoria ei să păstreze familia

pe care o lăsase unită și să se asigure că fetele aveau un viitor asigurat. Chiar dacă trebuia să piardă distracția, tinerețea și chiar un viitor al ei.

Acum, la 25 de ani, părea că munca ei cu surorile sale s-a terminat. Era mândră de tot ceea ce făcuse pentru ele. Catarina, care avea 23 de ani, era director de marketing la o mare multinațională. Câștiga un salariu bun, vorbea trei limbi străine și fusese promovată rapid datorită competenței și dedicării sale—ceva ce învățase de la sora ei mai mare. Sabrina, în vârstă de 21 de ani, era asistentă medicală recent calificată. Obținuse un post în secția de terapie intensivă pentru copii a unui spital privat și tocmai se logodise cu iubitul ei din adolescență.

Amândoi erau pe drumul cel bun în viață, iar ea știa că venise momentul să se concentreze asupra ei însăși. Să descopere ce formă va lua cariera ei sau ce ar trebui să facă cu viitorul ei. Cine știe? S-ar putea chiar să-și găsească un iubit! În timp ce fetele au crescut, ea le-a întreținut cu ajutorul asistenței financiare lunare pe care o primise după moartea părinților ei. La acestea se adăugau banii din asigurarea de viață și despăgubirile pe care le primiseră pentru incendiu. Cu ajutorul avocatului familiei, a reușit să investească banii și să creeze un fond în expansiune, care a fost împărțit între ele când Sabrina a împlinit 21 de ani. Avea o viață confortabilă, dar își dorea o profesie. Voia să-și găsească locul ei în lume, acum când surorile ei și-l găsiseră pe al lor.

Iar primul pas a fost să petreacă zece zile în Peninsula Marajú din Bahia, în nord-estul Braziliei.

— Dacă ai închis deja fermoarul valizei, atunci desfă-l.

Valentina a râs când a auzit vocea Catarinei. Sora ei a intrat în cameră încărcată cu diverse pungă de cumpărături.

— Ce sunt toate astea? Ai fost la cumpărături? a întrebat, în timp ce sora ei a început să scoată haine din sacoșe și să le așeze pe pat. Toate țesăturile colorate, cu modele, erau foarte diferite de hainele practice pe care le purta Valentina de obicei.

— Doar pentru că te-ai hotărât să mergi într-o stațiune care are loc doar pentru 58 de persoane care vor fi toate cupluri și tu vei fi ca o nucă în perete, nu înseamnă că te voi lăsa să fii ștearsă, i-a răspuns Cat, așa cum o știau toți, și amândouă au râs.

— Nu fi prostuță! De unde știi că unul dintre ceilalți 57 de turiști nu va fi un burlac sexy?

— Socotesc că e mai probabil să fie un „tătic” cu bani, cu două prietene cu treizeci sau patruzeci de ani mai tinere decât el.

Ea s-a strâmbat și amândouă au râs. Cat a luat o rochie de mătase albastră, pictată manual, care se potrivea perfect cu părul blond al Valentinei.

— E frumoasă... a murmurat, simțind mătasea între degete, în timp ce Cat a deschis valiza și a scos toate hainele ei, înlocuindu-le cu cele noi. Hei, ce faci?

— Ai interdicție să iei cu tine toate hainele astea.

— Dar...

— Cat are dreptate, a spus Sabrina, intrând în dormitorul surorii sale cu și mai multe genți. Călătoria asta e începutul unei noi etape din viața ta. Ai avut grijă de noi multă vreme. E timpul să te răsfațăm și noi.

Valentina a pus rochia pe pat și și-a tras surorile într-o îmbrățișare de grup.

— Îmi veți lipsi atât de mult, a șoptit ea.

— Și tu nouă. Dar nu ai voie să folosești telefonul sau internetul. Vrem să profiți la maximum, a răspuns Sabrina, atingându-și sora pe nas cu arătătorul. Zâmbind, s-a dus la pat și a răsturnat ceea ce părea a fi tot felul de lenjerie și cămăși de noapte.

— Am verificat deja la hotel, a explicat Cat, începând să împacheteze din nou. Nu există semnal la telefon sau la internet. A făcut un mic dans și au râs toate.

— Nici măcar nu mă lași să văd ce haine iau cu mine în vacanță? a întrebat Valentina.

— Nu! au răspuns surorile ei la unison, iar Sabrina a arătat spre baie.

— Profită de timp pentru a face un duș și a te pregăti de călătorie. Am rezervat Uber-ul pentru ora 11:30, a explicat ea. Astfel, vei ajunge la aeroport cu mult timp înainte de zborul de la ora 14:00.

— Vă iubesc, a spus Valentina. Mulțumesc pentru tot sprijinul vostru.

— Noi suntem cele care trebuie să-ți mulțumim pentru că ai avut grijă de noi, când ar fi fost mult mai ușor să-ți vezi de viața ta și să lași serviciile sociale să aibă grijă de noi, a răspuns Cat, cu un zâmbet pe față.

— Nu aș face niciodată asta! a exclamat ea, ducându-și mâna la inimă. Ura până și gândul că s-ar fi putut întâmpla așa ceva. Dacă ar fi fost mai

tână, toate trei ar fi putut fi luate în grijă și numai Dumnezeu știa ce s-ar fi întâmplat. Voi sunteți familia mea. Nu v-aș părăsi niciodată.

— Și acum, meriți o pauză de la toată pălăvrăgeala noastră neîntreruptă, a spus Sabrina, ca să destindă momentul, și au râs cu toții. Valentina a făcut ce i s-a spus și s-a dus să facă un duș pentru a începe să se pregătească pentru marea ei aventură.

După un zbor de două ore până la Ilhéus, Valentina a fost întâmpinată în aeroport de reprezentanta care urma să o ducă la stațiunea din Peninsula Maraú. Femeia ținea în mână o pancartă cu numele ei și i-a oferit un zâmbet mare și primitiv atunci când s-a prezentat.

— Bine ați venit în Bahia! Eu sunt Lucia. Sper că șederea ta în Peninsula Maraú va fi una de neuitat!

— Bună, Lucia! Mulțumesc! a zâmbit Valentina. Abia aștept să văd totul.

— Astea sunt toate bagajele tale? a întrebat femeia, iar Valentina a dat din cap. Ești bine? Să mergem!

— Sigur, să mergem.

Valentina a urmat-o prin zona de sosiri, în timp ce fata trăgea valiza spre ieșire. Imediat ce au trecut de uși, Valentina a simțit soarele pe față. Era foarte cald. În timp ce mergeau pe trotuar spre mașină, și-a dat jos jacheta pe care o purtase în timpul zborului peste rochia albastră cu flori albe pe care o aleseseră surorile ei. A zâmbit, iubind clima aceea atât de diferită de cea cu care era obișnuită.

Pe măsură ce se apropiau de mașina neagră care se oprise cu luminile de urgență aprinse, ochii Valentinei s-au concentrat asupra bărbatului care se sprijinea de ușa pasagerului. Era îmbrăcat în pantaloni scurți și o cămașă albastră care avea exact aceeași nuanță ca rochia ei. Valentina a încercat să nu zâmbească atunci când și-a dat seama că părea că se asortau. În timp ce el era distras, citind ceva pe telefon, ea l-a privit mai atent. I-a observat trăsăturile puternice, barba și părul șaten ciufulit de briza ușoară. Era înalt, mult mai înalt decât ea, și în formă bună, cu mușchi în toate locurile potrivite. Nu putea să nege că era chipeș... Prea chipeș pentru a fi singur.

Simțind mișcare, Caio și-a ridicat ochii de pe ecranul telefonului, unde recitea pentru ultima oară articolul pe care îl trimisese editorului său. Știa că nu va avea internet în stațiune. Dacă voia să schimbe ceva în articolul științific pe care îl scrisese despre viața marină din nordul Braziliei, unde

Își petrecuse ultimele șase luni, trebuia să o facă acum. A observat-o pe fata de la compania de turism venind spre el, dar toată atenția lui s-a fixat imediat pe zeița blondă de lângă ea.

Era timidă și și-a lăsat privirea în jos când și-a dat seama că el se uita la ea. Dar, chiar dacă știa că era nepoliticos, nu-și putea lua ochii de la ea. Cu părul ei lung dat pe spate într-o coadă de cal, putea vedea fiecare trăsătură a chipului ei frumos. Ochii căprui încadrați de genele lungi, nasul delicat și gura în formă de inimă. Pielea deschisă, aproape fără machiaj, părea că nu mai văzuse soarele de mult timp. Iar rochia albastră lejeră, cu flori albe, care se mula pe corpul ei, era elegantă și senzuală. Era, fără îndoială, una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată și i se părea că se îndrepta spre același loc în care mergea și el.

— Caio, ea e Valentina, i-a prezentat-o Lucia, iar el i-a întins mâna, pe care ea a strâns-o. Caio, ea e Valentina. Vine cu noi în stațiune, a explicat ea și s-a întors spre Valentina. Caio e biolog și cercetează viața marină din regiune.

Ea i-a zâmbit, iar el s-a simțit ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. „Ce se întâmplă?” s-a întrebat el. Nu se mai simțise așa în fața unei fete din liceu. A încercat să îi întoarcă zâmbetul, dar nu era sigur că va reuși. Chiar putea cineva să-ți facă o asemenea impresie la prima vedere?

Valentina nu știa ce să facă. Acest tip superb o privea atât de intens, încât avea impresia că poate vedea în interiorul ei. „Își poate da seama că mi s-a părut că e sexy?” se întreba ea. Nu avusese decât un singur iubit, cu mult timp în urmă, înainte ca viața ei să fie dată peste cap. Își pierduse virginitatea cu el și, pe atunci, crezuse că îl iubește. Dar când viața ei s-a schimbat, întâlnirile au trebuit să facă loc altor priorități. Nu era o mironosiță. Aprecia frumusețea masculină și simțea dorința, la fel ca orice altă fată de vârsta ei. Era doar neexperimentată, deoarece, spre deosebire de alte fete de vârsta ei, a trebuit să pună această parte a vieții în așteptare pentru o vreme.

— Bună! a spus ea, simțind forța mâinii lui, care a ținut-o pe a ei mai mult timp decât se așteptase. Mă bucur să te cunosc, Caio.

El a clipit de câteva ori, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis, și a zâmbit, ceea ce l-a făcut și mai chipeș.

— Da... Plăcerea e numai a mea.

Râzând la o glumă intimă, Lucia a deschis ușa din spate a mașinii, ca să poată urca amândoi.

— Mergem? a întrebat reprezentanta, iar cei doi au dat din cap, îndepărtându-se în sfârșit unul de celălalt.

*

Se gândea că vor merge la Marau cu mașina, ceea ce o făcea să se simtă incomod, pentru că nu știa cum se va descurca cu prezența acestui tip pe bancheta din spate, lângă ea, ore în șir. Așa că a fost surprinsă când, la scurt timp după ce au pornit la drum, au oprit într-o parcare.

— Ce s-a întâmplat? De ce ne-am oprit? a întrebat ea, surprinsă.

— Mergem pe apă, a spus el cu voce joasă, accentul ritmat pe care ea nu-l putea identifica făcându-i corpul să vibreze.

Ea a râs, nervoasă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Mergem la Marau cu barca. E o călătorie incredibilă, a răspuns el, ajutând-o să coboare din mașină. Mai ales pentru un începător.

Ea și-a dat ochii peste cap și a râs și mai mult. Era un râs adevărat, nu una dintre acele chicoteli false pe care le vedea de obicei când cineva flirta cu el.

— De unde știi că sunt începătoare? a întrebat pe un ton provocator.

— Îmi dau seama, pur și simplu. După expresia ta când te uitați pe geamul mașinii, după pielea aceea deschisă care pare că nu a văzut soarele de mult timp, după surpriza ta când am oprit...

Vocea lui s-a întrerupt când și-a ridicat ochii și s-a uitat în ai ei. De atât de aproape, a putut vedea că ochii ei erau de o nuanță maro-deschis, foarte deschis, aproape verde. Era atât de vrăjit, încât abia când a auzit vocea Luciei și-a dat seama că își aplecase fața spre cea a Valentinei, ca și cum ar fi vrut să o sărute.

— Doamne, trebuie să creadă că sunt atât de ciudat! s-a muștrătat singur, îndepărtându-se de ea.

Când Caio a făcut un pas înapoi, Valentina a respirat adânc. Tremura și era confuză. Pentru o clipă, crezuse că el avea de gând să o sărute și, în secunda următoare, se îndepărtase de parcă nu ar fi suportat să o atingă.

„Cred că am fost singură prea mult timp” s-a gândit ea. „Văd un chip drăguț și mă gândesc imediat că e interesat de mine, așa, pur și simplu. E o prostie!”

*

Valentina nu mai fusese niciodată pe o barcă și îi plăcea să fie în largul mării. Stând la pupa, pierdută în gândurile ei, nu l-a observat pe Caio venind spre ea. A sărit când s-a așezat lângă ea.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să te sperii, a spus el, iar ea a zâmbit.

— Nu-i nimic, eram în lumea mea...

— Te gândeai la... a îndemnat-o el, iar ea a râs.

— La viață... Ea a râs din nou. Asta a fost un clișeu, îmi pare rău.

A fost rândul lui să râdă.

— Spune-mi mai multe, frumoaso. Ochii ei s-au mărit puțin la complimentul lui.

— Oh, nimic... Ea a oftat. Nu mi-am dat seama niciodată cât de frumoasă e marea și nici nu am apreciat enormitatea ei...

— N-ai mai văzut niciodată marea? a întrebat el, iar ea a clătinat din cap.

— Nu. E prima dată când călătoresc. Ea s-a uitat înapoi spre mare. Acolo de unde vin eu, nu există mare.

— Serios? De unde ești tu?

— São Paulo, și tu?

— Itacaré.

— Asta e aici, în Bahia, nu?

— Da, a zâmbit el. Acolo locuiesc aproximativ 29.000 de oameni, iar plajele sunt frumoase.

— Uau, trebuie să fie atât de liniștit.... Total diferit de São Paulo, cu peste 12 milioane de oameni.

— Absolut.

— Și încă mai locuiești acolo?

— Nu... Călătoresc mult pentru muncă, dar baza mea e în Salvador, chiar dacă nu petrec prea mult timp acolo. Ea a dat din cap. Te întâlnești cu prieteni în Maráu? a întrebat Caio, vrând să știe dacă o aștepta cineva.

— Nu. Am venit singură, în vacanță.

— Într-o stațiune preferată de cei care merg în luna de miere?

Ea a râs.

— Vorbești ca sora mea. A spus că m-aș simți ca nuca în petere.

Caio a privit-o, fermecat. Era cu atât mai frumoasă când zâmbea.

— Sora ta are dreptate. Slavă Domnului că merg și eu și te pot salva de la grozăvia de a fi a treia roată în paradis, înconjurată de cupluri!

Valentina a ridicat o sprânceană.

— Cum să mă salvezi? De altfel, de ce te duci acolo?

— Fac un studiu despre viața marină din zonă. Sunt biolog, iar stațiunea mă angajează din când în când pentru a mă ajuta cu probleme de protecție a mediului.

Ea s-a uitat la el și și-a îngustat ochii împotriva soarelui, strâmbându-și nasul, care începea să se înroșească.

— Va trebui să folosești multă cremă de soare, frumoaso. El a clipit. Și o pălărie. Pielea ta e foarte sensibilă, iar soarele e puternic pe aici.

— Pălărie? La naiba, știam că am uitat ceva...

El s-a uitat în jur înainte de a răspunde.

— Din fericire, suntem aproape de destinație. La hotel, există un magazin de suveniruri și unul de haine... Ar trebui să ne întâlnim acolo.

— Noi doi? Ea a ridicat o sprânceană cu o expresie obraznică.

— Bineînțeles, eu sunt cel care te va salva de la a fi o nucă în perete. Râsetele lor s-au stins, dar au continuat să se privească unul pe celălalt, înconjurați de vibrații, până când sunetul motorului a dispărut și și-au dat seama că se opriseră la un chei.

— Cred că... Ea și-a umezit buzele în timp ce el o privea. Am ajuns...

El a privit-o din nou, în tăcere, până când a murmurat:

— Am sosit...

Apoi, Caio a clătinat din cap și s-a ridicat, dându-i mâna.

— Ești gata pentru cea mai frumoasă vacanță din viața ta?

Ea și-a pus mâna în mâna lui, a zâmbit și a dat din cap.

— Gata. Cel puțin, așa cred... s-a gândit ea, în timp ce el o conducea afară din barcă.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>